

[Aksel Larsen.]

foranstaltninger, der er truffet i dens kølvand.

Jeg kan også gøre noget andet; jeg kan med den højtærede formands forventede tilslædelse citere, hvad der skrives i „Finanstidende“ for 9. november 1949 i en artikel om den engelske prisklemme. Efter at man har gennemgået udviklingen, slutter man artiklen med følgende:

„Konklusionen af ovenstående må være, at de engelske prisstigninger og især stigningen i kulprisen ikke vil kunne opvejes af en tilsvarende stigning i eksportprisen for smør. Hvis man derfor ikke fra dansk side ser sig i stand til at forhøje prisen for andre eksportvarer til England for derved at bringe os ud af den opståede klemme, er den skete udvikling et udtryk for, at bytteforholdet mellem England og Danmark set med danske øjne er blevet permanent forværret.

Erkendelsen heraf må medføre, at man søger at finde andre afsætningsmarkeder for smørret, markeder, hvor det er muligt mod levering af vor vigtigste eksportartikel på rimelige vilkår at købe de industrielle råvarer og brændselsstoffer, som er en betingelse for opretholdelsen af vor industriproduktion.

Det er umuligt i denne situation at undgå at vende blikket mod øst. Der er i adskillige af de østeuropæiske lande en efterspørgsel efter smør, og når der af rammeaftalen, der i 1948 sluttedes med Rusland om leverance af bl. a. 16 000 t smør, kun er leveret 5 600 t, hvoraf endda kun 2 000 t i indeværende år, bærer de udenrigspolitiske forhold formodentlig skylden herfor.

Hvis den mulighed kunne tænkes, at Rusland atter ville aftage dansk smør og i stedet tilbød polske kul til faste priser og på en sådan måde, at vi fik flere polske end engelske kul pr. kg smør, måtte man fra dansk side tage en fortsat opretholdelse af den dansk-engelske langtidsaftale op til alvorlig overvejelse.“

Jeg kan ganske slutte mig til „Finanstidende“s konklusion og skal i den forbindelse erindre om de nylig afsluttede dansk-polske handelsforhandlinger, hvor Polen, såvidt jeg har læst i aviserne, ønskede større leverance af dansk smør, men det måtte man til sin beklagelse sige nej til; selv om Polen ville betale mere for smørret end England, var man ikke leveringsdygtig, fordi man ønskede at levere til England. Allerede før kronensænkningen lå Englands-

prisen på smør på 5 kr. 17 øre overfor en gennemsnitspris på andre udlandsmarkeder på 7 kr. 45 øre pr. kg. England får ca. 117 mill. kg smør om året, betaler 2 kr. 25 øre mindre pr. kg, end andre lande betaler i gennemsnit, det er lig med et årligt tab på 250 mill. kr. Sådan var situationen allerede før kronenedskæringen. Siden den tid har England så forhøjet priserne på sine eksportvarer til Danmark med over 250 mill. kr. om året.

Man kan se, at det virkelig er dyrt at orientere sig økonomisk og politisk i den grad mod vest, som regeringen og rigsdagsflertallet har gjort gennem godkendelse af Marshallplanen, gennem vedtagelse af Paris-konventionen, overenskomsten med Amerikas Forenede Stater og gennem de beslutninger, man senere har truffet, og de handlinger, man senere har foretaget. Jeg finder derfor, at der er den bedst mulige saglige begrundelse for vedtagelse af det forslag til beslutning, vi har stillet, og jeg kan heller ikke se andet, end at en ændring af vor økonomiske politik, en frigørelse af Danmark for det, jeg vil kalde Marshallplanens økonomiske håndjern, er en af de væsentlige betingelser for en forbedring af befolkningens levestandard — jeg siger ikke, at det er den eneste betingelse, for det er det naturligvis ikke.

Regeringens repræsentant, den højtærede udenrigsminister, sagde efter at have omtalt Danmarks resultater i de forløbne 1½ år, nemlig stigning i industri- og landbrugsproduktionen — og som jeg allerede har omtalt, skyldes denne stigning jo aldeles ikke i første række og aldeles ikke udelukkende eller væsentlig Marshallhjælpen —, at dette har medført en væsentlig forbedring af befolkningens levestandard, og at det vil vist ingen bestride. Jo, så minsandten er der nogen, der vil bestride det. Det vil størsteparten af den danske befolkning, og det vil vi kommunister også bestride. Forholdet er sådan, at den mindrebemidlede del af befolkningen, og det er trods alt flertallet, i dag har vanskeligere ved at klare sig end nogensinde siden 1945, at forværrelsen af leveforholdene skrider fremad i et meget stærkt tempo, at kødet er ved at blive en sjælden gæst på den arbejdende befolknings middagsbord, at man i arbejderhjemmene snart ikke ved sine levende råd for, hvordan man skal skaffe tøj til børnene og penge til huslejen eller skatterne. Det er muligt, at den højtærede udenrigsminister ud fra sin særlige synsvinkel har det samme indtryk af Danmark, som visse amerikanske